

Biblická hodina – 04.02.2021

Suspírium: „Hospodin je s tými, čo majú skrúsené srdce, zachraňuje tých, čo majú ubitého ducha. Mnohé zlo musí vytrpieť spravodlivý, Hospodin ho však z každého vyslobodí (Žalm 34,19-20).“ Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 295: „Ó, Bože Otče, večne si svätý...“

Modlitba

Verný Sluha nášho nebeského Otca, drahý Kristus!

Ďakujeme Ti, že skrze Teba môžeme poznať zdroj skutočnej lásky, pravej útechy a vševiednej pravdy. Niet hodiny, v ktorej by sme neboli odkázaní na Teba, Pane náš. Proti Satanovi nás ochraňuje Tvoja verná milosť. Vo svete nás vedie Tvoj priamočiary dar: viera. Kto môže byť našou oporou a svetlom, ak nie Ty, Všemohúci Kristus? Prosíme Ťa, verný Radca, aby si nám daroval ochotu čítať, počúvať a zachovávať Tvoje Slovo. Vrucne sa pokloníme pred Tebou a pokorne prosíme, aby si pripravil naše celé vnútro pre zvesť evanjelia. Vieš, ako sme na tom na duchu i telesne. Ako sme sklesli, ako sme Ťa podrazili, ako sme len proti Tebe zhrešili. Drahý Ježiš, pomôž nám zotaviť sa skrze Ducha Svätého, aby to, čo si nám pripravil nebolo nadarmo, ale povznieslo to, čo je skazené hriechom, súdom i našou nepravosťou. Hospodin zástupov, vyznávame, že sa desíme už seba samých, veď Ty vieš ako komunikujeme, ako konáme a ako žijeme. Želáme si, aby si sa na nás pozrel osobne ako Lekár, ako Sudca a ako Utešiteľ. Chceme byť prázdni a pustí, aby si sa našahoval do nášho príbytku, a daroval nám živú vieru v Ježišovi Kristovi, ktorý nás zachránil od zloby a nenávisťi. Pre Jeho pokornú a blahodarnú službu požeň našu biblickú hodinu a veď nás mimo všetko, čo nás odradí od Teba i v tento čas. Amen.

Biblický text: Kniha proroka Zachariáša 14. kapitola

„Hľa, prichádza deň Hospodina, vtedy sa v tvojom strede bude deliť korisť. Zhromaždím všetky národy k Jeruzalemu do boja, zaujmú mesto, domy vyplienia, ženy znásilnia. Polovica mesta pôjde do zajatia, ale zvyšok ľudu mesta nevyničia.“ Potom Hospodin vytiahne a bude bojovať proti tým národom, ako bojoval v deň vojny. Jeho nohy v ten deň zastanú na Olivovom vrchu, ktorý leží na východ od Jeruzalema, a Olivový vrch sa rozštípe napoly – od východu na západ – a utvorí sa veľmi veľké údolie. Polovica vrchu sa posunie na sever a polovica na juh. Vtedy budete utekať do údolia medzi mojimi vrchmi, lebo toto horské údolie bude siahať až k Acalu. Budete utekať, ako ste bežali pred zemetrasením v dňoch judského kráľa Uzziyu. Vtedy príde Hospodin, môj Boh, a všetci jeho svätí s ním. V ten deň nebude svetlo ani zima, ani mráz. Bude to jediný deň známy iba Hospodinovi. Nebude to ani deň, ani noc, ale vo večernom

čase bude svetlo. V ten deň bude z Jeruzalema vytekať živá voda, polovica do mora na východ a polovica do mora na západ. Tak to bude v lete i v zime. Hospodin bude kráľom nad celou zemou. V ten deň bude jediný Hospodin a jeho meno jediné. Celá krajina sa zmení na step, ktorá siaha od Geby po Rimmón na juh od Jeruzalema. Ten bude vyčnievať a ostane na svojom mieste od Benjamínskej brány až po miesto starobylej Náročnej brány a od veže Chananel až po Kráľovské lisy. Budú v ňom bývať a nezasiahne ho vojnová kliatba. Jeruzalem bude bývať v bezpečí. Toto bude rana, ktorou Hospodin udrie všetky národy, čo bojovali proti Jeruzalemu: bude sa im rozkladať telo, hoci budú stáť na nohách, oči im vyhnijú v jamkách a jazyk im zhnije v ústach. V ten deň zošle na nich Hospodin veľký zmätok: jeden schmatne ruku druhého a jeho ruka sa obráti proti nemu. Aj Júda bude bojovať proti Jeruzalemu. Nahromadí sa bohatstvo všetkých okolitých národov: zlato, striebro a šatstvo v nesmiernom množstve. A rana, čo zasiahne kone, mulice, ťavy, osly a všetky zvieratá, ktoré budú v ich táboroch, bude taká istá. No všetci, čo ostanú z rozličných národov, ktoré tiahli proti Jeruzalemu, rok čo rok budú putovať, aby sa poklonili kráľovi, Hospodinovi zástupov a svätili slávnosť Stánkov. Ak niektoré z týchto pokolení nevystúpia do Jeruzalema pokloniť sa kráľovi, Hospodinovi zástupov, nebude im pršať. Ak nevystúpi a nepríde ani pokolenie Egypťanov, nebude pršať ani im. Zastihne ich rana, ktorou Hospodin udrie národy, čo nevystúpia svätiť slávnosť Stánkov. Toto bude trest za hriech Egypta a za hriech všetkých národov, čo nevystúpia svätiť slávnosť Stánkov. V ten deň bude na zvončekoch koní nápis: „Zasvätený Hospodinovi“. A hrnce v Hospodinovom dome budú ako obetné nádoby pred oltárom. Každý hrniec v Jeruzaleme a v Judsku bude zasvätený Hospodinovi zástupov. Všetci obetujúci prídu a vezmú si z nich a v nich budú variť, takže v ten deň už nebude kupcov v dome Hospodina zástupov.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánu Ježišovi!

1-2. verše

Hrozivá a desivá spomienka Jeruzalema bola a je i dodnes, že nepriateľ stál a stojí pred hradbami svätého mesta: „Hannibal ante portas“. Posledná Božia skúška je hrozba pre Jeruzalem. Bez Božieho vedomia sa však nič neudeje v Jeruzaleme. Zachariáš veľmi surovo poukazuje na Božiu hrozbu. Jeho opis je realitou. Táto surovosť bola realitou (IIKr 25), ale faktom bude a je zvyšok. Príde i prišiel Boží súd, ale zvyšok je ochránený a vedený Hospodinom. „Nech sa stane Tvoja vôľa“. Milí bratia a drahé sestry! Naučme sa takto modliť, ak Pán nám zjavuje našu minulosť i budúcnosť, aby sme sa nemučili vonkajším nátlakom, kritikou a rivalitou. Naše spomienky o minulosti a naše predstavy o budúcnosti Božieho

ľudu sú a budú rôzne, ale Boh nenechá, aby sme zabudli, čo sa udialo a čo sa stane. Boh je Pán večnosti, ktorý každého človečika minút, sekúnd a rokov chce upovedomiť: *„Ja som oznamoval, zachraňoval a zvestoval, a niet medzi vami cudzieho boha. Vy ste mi svedkami,“* znie výrok Hospodina, *„ja som Boh (Iz 43,12).“* Potrebujeme Božiu prozreteľnosť, aby sme sa neukotvili vo vlastných spomienkach a nezablúdili vo vlastných predstavách budúcnosti.

3-11.verše

Boh bojuje za oslobodenie Jeruzalema, a nie hocijakou odhodlanosťou. Prvým znakom Božieho boja je, že zem sa trasie. On sa skutočne „dotýka“ zeme a to koná silou a mocou. Výsledkom tohto zemetrasenia je vybudovanie prístrešku pre Jeruzalem. Boh svoj ľud vyvedie z mesta do bezpečného úkrytu. Netreba sa strachovať, báť a zostať vo vlastných domovoch. Boh pripravil cestu spásy. Boh sa upriamil na svoj ľud a tie hory, ktoré boli prekážkou záchrany sa celkom vytratil. Bola to veľká rana pre Jeruzalem, bolo to skutočné zemetrasenie, keď všetko bolo zničené pohanským babylonským panovníkom, a to sa tak hlboko zafixovalo v mysliach a srdciach vyvoleného ľudu, že to aj po stáročiach prirovnávali k zemetraseniam: *„Slová Amosa, jedného z chovateľov oviec v Tekóe, o tom, čo videl o Izraeli za čias judského kráľa Uzziyu a za čias izraelského kráľa Jarobeáma, Joášovho syna, dva roky pred zemetrasením (Ám 1,1).“* Boh, Tvoj Boh má v rukách všetky zemetrasenia tvojho života. On vie, čo a prečo dopustí v živote svojich. On vie, prečo sa pohne zem pod tvojou a mojou nohou a prečo je potrebné zneistiť tvoje a moje bytie.

Po tomto Božom čine sa však všetko zmení, aj podnebie. Mráz, zima a tma pominie. Bude prítomné len teplo a svetlo. To, čo je potrebné k životu a k rastu. *„Boh je svetlo, a niet v ŇOM žiadnej tmy (I Jn 1,5).“* To je tá správa, ktorú potrebuje Izrael. Jeho odumreté zvyšky potrebujú Božie teplo, aby sa prebrali. Periodizácia dňa, striedanie ročných období sa končí, lebo Boh svojou neustálou prítomnosťou obdaruje vyvolený ľud, aby vedeli, **KOHO** v skutočnosti potrebujú. Duchovný rozmer človeka vie rozvinúť iba Ten, ktorý sa takto predstavil svojmu ľudu: *„Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života (Jn 8,12).“*

V ten deň ďalším znakom Božej velebnosti bude prameň živej vody, ktorá nevysychá, a ktorá má svoj jasný cieľ. Polovica vody smeruje do Mŕtveho a polovica do Stredozemného mora. Všetok vody teda zostáva na území Izraela a Júdu. Táto živá voda napojí ľud, ale aj očistí od hriechov. Pomáha uhasiť ten smäd, ktorý je a prebýva v Jeruzaleme a pomáha očistiť tie neduhy, ktoré sú prítomné: *„Ak je niekto smädný, nech príde ku mne a nech sa napije ten, kto verí vo mňa. Ako hovorí Písmo: Prúdy živej vody budú tiecť z jeho vnútra (Jn 7,37-38).“*

Nakoniec aj hranice Izraela sa urovnajú. Všetko bude vyrovnané, lebo Boh vyrovnal nezrovnalosti. Urovná hrboľaté cesty a kľukaté chodníčky. Z pahorkatinnej oblasti Júdy sa stáva nížinatá krajina, v ktorej sa len Jeruzalem vypína ako hrad na brale. Všetko sa zmení, všetko sa urovná, lebo On sa stáva bránou: „*Amen, amen, hovorím vám: Ja som dvere k ovciam* (Jn 10,7).“ On sa stáva cestou a štítom svojho ľudu: „*Ja som cesta, pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa* (Jn 14,6).“ Všetky geografické opisy slúžia na to, aby si ľud uvedomil, že tie hory: Geba a Rimmón, tie brány a tie veže boli pod vojenskou kliatbou, ale jedine silný a mocný Boh ich vie celkom oslobodiť a poslúžia k tomu, aby Jeho sila bola viditeľná v živote Izraelcov. Ten, kto verí v Neho, nepotrebuje vymurované pevnosti, nemeria zemepisné dĺžky a šírky, ale potrebuje Pána, Hospodina zástupov, aby vedel, kto v skutočnosti zaručí hranice Júdu. Boh bude jasným znakom toho, že všetka vojenská kliatba pominula a nastáva obdobie pokoja a mieru. Kráľ panuje nad Izraelom. Kráľ je svojou mocou a silou prítomný. Nič nezastihne ľud, a nikto nezasiahne, ak ich Pán, ich Kráľ, ich Lekár a ich Sudca bude s nimi. „*Emanuel: Boh s nami* (Mt 1,23).“ V Ježišovi sa všetka kliatba zmení na požehnanie a sprevádzajú Ho tie Božie javy, ktoré samotný Zachariáš videl od Kráľa večnosti a Pána všetkých národov.

12-21.verše

Posledná sláva Jeruzalema a celého Júdu je opísaná tým spôsobom, že po boku Pána každý sa zúčastňuje bojov, lebo je vedomý toho, čoho je schopný nepriateľ. Obrazy bitiek sú hrôzostrašné a to čo Jeruzalem prežil na vlastnej koži v období panovania kráľa Chizkija, to bolo nepredstaviteľné. Uvedomiť si hrozbu. Uvedomiť si veľkosť ničenia a pustošenia nepriateľa i jeho dôsledky je dôležité a bojovať proti skazenému a pohanskému svetu. Bojovať jediným prostriedkom: mečom Ducha Svätého. Ten, kto po Pánovom boku bojuje, bude sa tešiť aj z koristi. Ten, kto po Pánovom boku je prítomný bitiek, bude sa tešiť v Pánovi. Uvidí to, čo ešte nikdy predtým. Jeho slávu budú oslavovať aj pohanské národy a to v období židovských sviatkov. Taká česť a taká sláva v Jeruzaleme. Boha milosti oslavuje celý svet a koná to v Jeho chráme práve v ten deň, keď si ľud izraelský pripomína to, že Boh ich viedol po púšti a bol ich osobným stánkom. Noc a deň, svetlo a tma, dni a roky, ktoré strávil vyvolený ľud na púšti sa skončili, lebo medom a mliekom oplývajúca zem sa stala ich domovom. Znamením Božieho vedenia bolo a bude, že všetky sviatky a slávnosti, ktorých stredobodom je Božia sláva, sa môžu konať, a to nielen v spoločenstve Izraela, ale aj okolitých národov. I tých národov, ktorí predtým utláčali Izrael a boli pod ich nátlakom (viď. Egypt)

Tešiť sa z Pánovej slávy, to je úžasný sviatok. Dávať vďaky za Jeho silu, vedenie a to spolu s tými, ktorí predtým stáli na druhej strane a boli prenasledovateľmi Božieho ľudu. Veľký deň Pánov nastane vtedy, ak všetci si uvedomia, že kto je

Pán a v Jeho mene sa schádzame a vyznávame, že On nás podrží. Nemusíme sa báť, nemusíme spanikáriť, nemusíme sa vliecť ako pútnici tohto sveta, ale môže byť blahoslavení, lebo vieme, Kto nám daruje nevšedné veci. Požehnaním vyvoleného ľudu môže byť to, že bude sláviť sviatok tak, ako si to vôbec nepredstavoval. Požehnaním vyvoleného ľudu môže byť to, že jeho sviatky nebudú len spomienkou na minulosť, ale uistenou nádejou, že Boh *v ten deň* všetko tak vykoná, ako to prisľúbil. On má pre tých, čo ho milujú pripravené to čo: „*ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo* (IK 2,9).”

Nakoniec všetky viditeľné prostriedky života: človek, zvieratá (i tie, ktoré predtým boli súčasťou vyzbroja - kone) a každodenné užívacie predmety: hrnce zasvätiť Pánovi. Vo svätom meste, v Jeruzaleme, musí platiť pravidlo: „Zasvätený Hospodinovi.“ Čo neprešlo Jeho rukou, čo neprešlo do Jeho vlastníctva, nemá čo hľadať pred Jeho tvárou a nemôže účelne poslúžiť na velebenie Jeho slávy a cti. Ak jedinému a jedinečnému Pánovi chceme (VMojž 6,4) dať úctu a slávu musí byť všetko pripravené poriadne. Človek aj iné prostriedky musia predstupovať pred Pána a jeho spoločenstva „*slušne a v poriadku*“ (IK 14,40) Kresťanský život prekypuje tam, kde všetko slúži Pánovi. Od duchovných a prítomných, ktorí zachovávajú Božie slovo, až po malý hrniec, v ktorom varíme čaj pre našich cirkevníkov, ktorí navštevujú biblickú hodinu. Do detailov musí všetko sedieť v Jeruzaleme i v Bratislave, „*aby Boh bol všetko vo všetkom* (IK 15,28b).“ Len takto a nie inak môžeme Bohu poďakovať za záchranu zo zemetrasenia.

Biblický text: Evanjelium podľa Jána 8,21 -29

„Tu im znova povedal: „Ja odchádzam a budete ma hľadať a zomriete vo svojom hriechu. Kam ja odchádzam, tam vy nemôžete prísť.“ Vtedy Židia povedali: „Azda sa len nezabije, keď hovorí: „Kam ja odchádzam, tam vy nemôžete prísť?“ A povedal im: „Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta. Preto som vám povedal, že zomriete vo svojich hriechoch. Ak totiž neuveríte, že Ja som, zomriete vo svojich hriechoch.“ Opýtali sa ho teda: „Kto si ty?“ Ježiš im odpovedal: „Od začiatku ten, o kom vám hovorím. Mám o vás veľa čo povedať a súdiť, ale ten, čo ma poslal, je pravdivý a ja hovorím svetu to, čo som počul od neho.“ Oni však neporozumeli, že im hovorí o Otcovi. Ježiš im teda povedal: „Keď vyzdvihnete Syna človeka, vtedy spoznáte, že Ja som a že nič nerobím sám od seba, ale hovorím tak, ako ma naučil Otec. A ten, čo ma poslal, je so mnou. Nenechal ma samého, pretože ja robím vždy to, čo sa jemu páči.“

21. verš

Ježiš sa znova ujíma reči. Slovesá, ktoré používa, rečia o tom, že prišiel na tento svet spasí svoj ľud. Sloveso „*odchádzať*“ a vzápätí „*nemôžete prísť*“ je symbolom Jeho i nášho času. Čas je neúprosný i vo veci viery, ale je krásne čítať, že Ježiš

znova a znova (Jn 8,12a, Jn 8,21) sa pokúša. Rozpráva a reční, aby Jeho poslucháči naozaj dostali dar viery. Ježišove „znova“, Jeho ochota a Jeho chcenie prehovoríť nás musí i dnes povzbudiť, „*kým máme čas*“ (Gal 6,10). Našou úlohou je oceniť možnosť, že Ježiš rozpráva a môžeme si Ho vypočuť, lebo On rozpráva o našich možnostiach života a smrti.

Jeho výrok je ohláškou odchodu, ktorý sa veľmi blíži a hriech je viera, ktorú Jeho poslucháči zanedbali. Zanedbaná viera je hriech. Ježišove nevypočuté slová, ktoré sa nezakorenili v srdciach Jeho poslucháčov, je hriech.

Príde čas, keď bude neskoro hľadať Ježiša. Príde doba, kedy ostanú dvere zatvorené. (vid'. Mt 25,11-12) Príde obdobie, kedy už nebudeme môcť hľadať Ježiša a vypočuť si Jeho slová. Dnes to je inak. Ešte teraz je možnosť: znova a znova si prisadnúť k Jeho nohám ako Mária (vid'. Lk 10,38-42). Bratia a sestry v Kristovi! „*Naplno využívajte čas, lebo dni sú zlé.*“ (Ef 5,16)

22-25.verše

Dochádza však k nedorozumeniu. Ich nedorozumením je už práve spomínaný hriech. „*Vo svojich hriechoch*“ je ľudská tma a sleposť. Ten, kto je „svetlo sveta“ prehovorí o našej tme. Hriech je našou nezbednou tmou, v ktorej nebadáme možnosti spasenia. Hriech je našou nezbednou tmou, v ktorej nevieme, aký je rozdiel medzi mocou Krista a našou úbohovou povahou. Hriech je našou nezbednou tmou, v ktorej nevieme, kto je On a čoho je schopný a nerozumieme, prečo rozpráva o živote a smrti.

Azda Ježiš spácha samovraždu? Azda Ježiš si siahne na svoj vlastný život? To nie! „*On hriech nespáchal,[On si cení život] ani lešť nebola v jeho ústach* (1Pt 2,22)“, ale práve [...] *On sám na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili pre spravodlivosť.*“ (1Pt 2,24) On je zhora a my sme zdola. On nie je z tohto sveta, a my pochádzame z tohto sveta, a predsa „*Boh tak miloval tento svet...*“, že všetko zariadil. On sám nezasiahne, ale naše hriechy a naše slabosti, naše nedorozumenia a naše pochybnosti bičujú Ježiša. Naše hriechy a naša nevera Ježiša pribila na kríž. „*Vo svojich hriechoch*“ by bolo dobré si uvedomiť, že čo konáme. „*Vo svojich hriechoch*“ sme ochotní zabiť Mesiáša. Jánov zámer je poukázať, že nie Ježišova ruka, ale ľudská zloba a nenávisť zasiahla. Kto chytil Ježiša? Kto bičoval Ježiša? Kto nechal popraviť Ježiša? „*Vo svojich hriechoch*“ to vykonali tí, ktorí znova a znova vypočuté Ježišove slová odmietli a neporozumeli Jeho odkazu. Odlišnosť je zjavná, ale túto odlišnosť prepojil práve Boh. Hore-dole, zhora a zdola. A predsa všetko sa dalo vyriešiť, veď nad tým sa zaradoval i pohan pod Ježišovým krížom: „*Naozaj, tento človek bol Boží Syn!*“ (Mk 15,34) Všetky nedorozumenia sa zmenili na pochopenie práve tam, kde Ježiš visí medzi zemou a nebom. Pod Golgotským krížom pochopí človek Boží zámer a to, kto je v skutočnosti Ježiš. On je a jestvuje ako plný obraz Otca. On nie je napodobnenina. Kresťanská viera nie je len teória života, ale praktickosť, veď

z Jeho úst vychádza svedectvo: „Ja som.“ On je jediný a jedinečný. On je výnimočný a existuje možnosť v ňom uveriť. Máme možnosť skutočne badať Jeho moc. Máme príležitosť skutočne zažiť s Ním viac. Máme možnosť skutočne vedieť o tom, že On jediný premohol smrť. Ježiš je Boh a tak sa nám zjavuje a predstavuje. On je začiatok, ktorý prehovorí a od začiatku Svojej pôsobnosti u Otca i na zemi znova a znova poukazuje na to, že „Ja som.“ Ježišova Božia existencia musí byť jednoznačná v živote telesného i duchovného Izraela. Kto je pre nás Ježiš? Je Boh? On je dokonalý Boží obraz pre nás? Ježiš je skutočne pravý Boh pre nás? Pýtať sa Ježiša a myliť sa o Jeho osobe je také ľudské, ale uveriť jej Božskej podstate je dar príkladnej kresťanskej výchovy. Kto si, drahý Ježiš? Nie je už neskoro, keď ich zámer je už pripravený? Ježiš im povie pravdu v zašifrovanej podobe: Ja od začiatku Svojho pôsobenia: „*Ja som, ktorý som.*“ (II Mojž 3,14)

26-27.verše

Otázka obecnstva: „Kto si?“ zaskočí Ježiša. Podľa Učiteľa a Lekára ľudských srdc, práve to sa im snaží vysvetliť už od začiatku Svojho pôsobenia. Ich komunikácia sa točí okolo Jeho osoby a predsa chyba je v prijímači odkazov. Ich odkazovač nefunguje plynulo. Je pokazený. Nenastalo digitalizovanie a zafixovanie Ježišovho posolstva. Práve preto Ježiš už nie o Sebe, ale o poslucháčoch by chcel ešte veľa hovoriť. Veľa a veľa rozprávať o poslucháčoch, avšak zrazu sa celý priebeh zasekne ako páska na magnetofóne a do popredia sa dostáva Ten, kto Ježiša poslal.

Ježiš sa upriamuje na tú Osobu, ktorého zámer musí naplniť. Nie človek, ale Boh je dôležitý. Rozprávať o ľuďoch a jeho skutkoch vieme hodiny, ale rozprávať o Bohu len v krátkosti. Vieme naspamäť všetky fámy a frázy o človeku, ale o zámere Boha sme sa dobre naučili naspamäť Jn 3,16 a to nám stačí. Ježiš sa medzi svojimi poslucháčmi povzbudzuje Osobou, ktorá Ho poslala. Jeho reč je pravdivá preto, lebo Jeho zdroj je pravdivý. Jeho neobyčajný skutok je pravdivý preto, lebo Boží zámer je celistvý. Na čo nás, učiteľov zákona a zvestovateľov evanjelia – duchovných, kurátorov, presbyterov, diakonov, kantorov a učiteľov náboženstva – nabáda tento biblický verš? Boh je pravý a pravdivý, a Ježiš je ten, ktorého poslal skutočný a pravý Boh, náš Otec. Všetky nedorozumenia o Bohu a o Ježišovi na tejto zemi pochádzajú z toho, že zvolený cieľ je nesprávny. Nevera je nesprávna cesta, viera v živého Boha nás uzdravuje a očisťuje. Evanjelista Ján práve preto podčiarkuje viackrát – tuším len v tejto biblickej stati trikrát –, že znova a znova dochádza k neporozumeniu Ježišových slov. Pre stromy nevidia les. Ježiš hovorí dookola o Svojom Otcovi, melie pravdu, a človek je taký nechápavý. Pravá viera však získa z pravého prameňa to, čo potrebuje vedieť. Pravá viera porozumie tomu, kto je náš Otec, Syn a Duch Svätý. Načúvať Ježišovým slovám a porozumieť, za to sa modlime, aby sme získali to, čo naozaj potrebujeme.

28.verš

Ďalšie Ježišove slová rečia o budúcnosti: „O Jeho vyzdvihnutí.“ Ježišove slová „keď“ a „vtedy“ spojuje Ježišovu spásonosnú službu s možnosťou spoznania Ježišovej cesty. Ježiš hovorí o svojich nasledovateľoch. Existuje možnosť nájsť pravú cestu, tak, že nás Boh v Synovi nájde. Existuje možnosť prijať Jeho lásku a obeť. Existuje možnosť spoznať Syna človeka v Ježišovi. Existuje možnosť spoznať Mesiáša v Ježišovi. Jánovo svedectvo je zámerné: len po udalostiach veľkého Piatku a po Veľkej noci, tá možnosť je k dispozícii každému. Veľký Piatok je dňom Jeho vyzdvihnutia. Vtedy spoznáme a pochopíme, kde je pes v skutočnosti zakopaný ohľadom nášho spasenia.

29.verš

Ježiš a Jeho Otec sú vzájomnom spoločenstve. Toto úzke spoločenstvo nám objasňuje Ježišovu poslušnosť až po smrť. Je to živé spoločenstvo bytia a vôle, v ktorom Ježiš sa uisťuje: „Nenechal ma samého!“ V akom spoločenstve sme s nebeským Otcom v mene Ježiša Krista? Je naše to uistenie, ktoré Ježiš zveruje učeníkom: „*A hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta* (Mt 28,20b)?“ Vie nás potešiť táto správa o úzkom prepojení Otca a Syna, v našom duchovnom rozpoložení? Aké spoločenstvo je charakterizujúce na nás? Aký priamy kontakt nadväzujeme s Pánom? Je to preto, aby Jeho vôľa sa nám zapáčila? Je to preto, aby sme boli vrytí do Jeho povedomia? Je to živé a prekypujúce? Je to vrúcne a má to blahodarné účinky?

Ježiš koná to, čo sa Jemu – tam hore páči. Len tak má zmysel čítať Sväté Písmo. Len tak má zmysel pracovať v kolektíve. Len tak má zmysel budovať Jeho kráľovstvo. Len tak má zmysel sa modliť. Len tak: čo sa Jemu páči, nie to, čo sa mne zapáčilo. Nie to, čo pre mňa je vidina. Nie to, čo pre mňa je život. ...čo sa Jemu páči – v tom je v skutočnosti zárodok poslušnej služby. O takomto poslušnom kresťanskom živote jedná apoštol Pavol: „*oslobodení od hriechu, stali ste sa otrokmi Boha a máte svoje ovocie na posvätenie a nakoniec večný život* (R 6,23).“

Záverečná modlitba

Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu. Modlitba Pánova

Požehnanie: „...Ten, čo ma poslal, je pravdivý a ja hovorím svetu to, čo som počul od neho (Jn 8,26b).“ Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 352: „V Kristovi zostaň, duša, len!...“